

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/389/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211218262
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2211218262.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: K. V., nar. XX.XX.XXXX, P., A. C. XXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Spotrebiteľské združenie OSA, Fedinova 9, Bratislava, zastúpený advokátskou spoločnosťou: HKP Legal s.r.o., Bratislava, Sasinkova 6, o zaplatenie 1.914,19 eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 10C 265/2011-52 zo dňa 02. júla 2012, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu r u š í a vec mu v r a c i a v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Uznesením napadnutým odvolaním súd konanie zastavil, vyslovil, že navrhovateľovi vzniklo právo na vrátenie súdneho poplatku vo výške 107,87 eur cestou Daňového úradu Bratislava a vedľajšiemu účastníkovi súd náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 96 ods. 1 O.s.p., § 11 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a vecne odôvodnil tým, že rozhodnutie o trovách konania sa opiera o § 150 O.s.p. podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. V danom prípade súd spochybňuje nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom. V danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci. Vedľajší účastník je združením založeným na ochranu spotrebiteľa, pričom účelom združení na ochranu spotrebiteľa je okrem iného kolektívna ochrana spotrebiteľov. Súd v tomto smere súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Co 26/2012 v ktorom súd vyslovil právny názor, že „ Úvaha navrhovateľa (pozn. občianske združenie pôsobiace na ochranu spotrebiteľa), že vzhľadom na cieľ - ochrana spotrebiteľa, ktorý sleduje, má mať nárok na automatické ustanovenia zástupcov z radov advokátov je však celkom mylná, nakoľko musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právny pomoc pri súdnych konaniach spotrebiteľských veciach. Krajský súd v Bratislave doplnil a rozvinul v rozhodnutí č.k. 3Cob 259/2011 „ odvolací súd však s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu a to najmä na tú skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania, nepovažoval jeho trovy za účelne vynaložené“. Z uvedených skutočností súd dospel k záveru, že ani jeden úkon právneho zástupcu vedľajšieho účastníka nie je úkonom v tomto konaní preukázané a trovy ktoré si právny zástupca za tento úkon uplatnil, nie sú trovami účelne vynaloženými (rozhodnutie OS Bratislava

II. 13C 14/2012). Preto súd čo do trov vedľajšieho účastníka rozhodol poukazujúc na § 150 O.s.p., že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu výlučne proti výroku o nepriznaní trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu podal odvolanie vedľajší účastník a domáhal sa, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v tejto časti zmenil tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, alebo aby Krajský súd v Trnave uznesenie v napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázal na to, že pokiaľ súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania vedľajšieho účastníka s použitím § 150 ods. 1 O.s.p. v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre aplikáciu tohto zákonného ustanovenia, pričom poukázal na obsah uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 M Cdo/5/2006. Aplikácia tohto ustanovenia by mohla byť skôr možná naopak, teda v prípade ak by bol v konaní úspešný navrhovateľ a odporca ako spotrebiteľ by vzhľadom na svoje majetkové či sociálne pomery nebol zaviazaný súdom na náhradu trov konania. Súd mal v danom prípade o trovách konania rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. a zisťovať či návrh na začatie konania bol podaný dôvodne a či navrhovateľ svojím nedôvodne podaním návrhom nezavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Tým, že navrhovateľ zobral žalobu späť v celom rozsahu zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, pričom sa tak nestalo pre správanie odporcu. Vedľajšiemu účastníkovi vznikli trovy konania z titulu právneho zastupovania právnym zástupcom (advokátskou kanceláriou) podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a o ich priznanie vedľajší účastník aj žiadal. Už pri zohľadnení základných skutkovo právnych okolností tohto ako aj ďalších obdobných konaní iniciovaných navrhovateľom je podľa názoru vedľajšieho účastníka nepochybné, že dôvodom späťvzatia návrhu na začatie konania navrhovateľom aj v tomto prípade bolo uplatnenie námietky premlčania vedľajším účastníkom, spolu s vedomosťou, že dlh odporcu bol v čase podania návrhu premlčaný. Je zároveň nepochybné, že navrhovateľ sa od počiatku konania spoliehal na právnú negramotnosť spotrebiteľov a po pristúpení vedľajšieho účastníka a vznesení námietky premlčania jeho právnym zástupcom bol nútený bez ďalšieho vziať svoj návrh späť, tzn. že odporca bol v konaní úspešný vďaka úkonu vedľajšieho účastníka, za ktorý vedľajšiemu účastníkovi nebola napadnutým uznesením priznaná náhrada trov konania. Zdôraznil, že Spotrebiteľské združenie OSA je občianskym združením založeným za účelom kolektívnej ochrany spotrebiteľov. Jeho činnosť spočíva okrem iného v ochrane kolektívnych práv spotrebiteľov v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa podľa § 54 Obchodného zákonníka. Prejednávaná právna vec je pritom typickým spotrebiteľským sporom. Ochrana spotrebiteľských práv sa realizuje prostredníctvom zastupovania spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní, či vstúpení do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 O.s.p. V kontexte s uvedeným považujú stanovisko popierajúce význam právaného zastúpenia za účelové a zjavne nesprávne. Výklad, ktorý by s uplatňovaním práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť nie je iba absurdný, ale najmä odporujúci zákonom SR a tiež predpisom EÚ, nakoľko pri aplikovaní by nebolo možné prostredníctvom združenia riadne, účelne a efektívne chrániť a presadzovať práva a oprávnené záujmy spotrebiteľov a teda ani plniť základnú úlohu spotrebiteľského združenia stanovenú legislatívou SR a EÚ. Súd prvého stupňa svojím postupom a nepriznaním náhrady priamo poprel rovnosť podmienok v konkrétnom súdnom konaní, zasiahol do procesných práv vedľajšieho účastníka a znemožňuje mu tak reálny výkon úloh spotrebiteľského združenia vymedzených zákonom. Opätovne zdôraznil, že námietka premlčania nebola daná zo strany hlavného účastníka a nemohla byť daná ani zo strany súdu. Námietka premlčania je právnou námietkou vyplývajúcou z hmotnoprávných, právnych predpisov. Bez právneho posúdenia veci a bez znesenia námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka by v danom konaní nemohlo byť na ňu zo strany súdu prihliadnuté, pričom je možné aj pravdepodobné, že hlavný účastník by bol vo veci neúspešný. Vzhľadom na uvedené je dôvodné vedľajšiemu účastníkovi priznať trovy konania, keďže nie je vylúčené, aby si vedľajší účastník ak zostane až do právoplatného skončenia veci, nemohol uplatniť jemu vzniknuté trovy. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie iných krajských súdov, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 23.02.2012, sp. zn. 2Co/16/2012-60; uznesenie zo dňa 23.02.2012, sp. zn. 18Co/16/2012-48; uznesenie zo dňa 28.02.2012, sp. zn. 7Co/19/2012 ako aj uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.03.2012, sp. zn. 1Co/367/2011-76 ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.03.2012, sp. zn. 15Co/57/2012-82, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 03.04.2012, sp. zn. 19 Co/12/2012-72 a rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.04.2012, sp. zn. 16 Co/33/2012. V prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom súdu prvého stupňa žiada, aby odvolací súd v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. pred vydaním rozhodnutia konanie prerušil a požiadal Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastupovanie, vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak

procesné úkony sú na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci.

K doručenému odvolaniu vedľajšieho účastníka sa vyjadril navrhovateľ a prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol napadnutý výrok o trovách konania potvrdiť a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 57,96 Eur. Zastáva názor, že vedľajší účastník - Združenie na ochranu spotrebiteľa, musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, samotné združenie má vo svojich radoch členov s právnickým vzdelaním, má pritom možnosť využívať aj podporu ministerstva. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/26/2012 a sp. zn. 3Cob/259/2011. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je potrebné posúdiť ako neúčelné a nadbytočné, združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, jeho paušálnym vstupom do konania sa iba zbytočne navyšujú trovy konania. Poukázal aj na ďalšie rozhodnutia iných krajských súdov na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/141/2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/91/2012 a sp. zn. 16Co/100/2012, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/35/2012 a sp. zn. 13Co/36/2012, v ktorých súdy rozhodli tiež s použitím § 150 O.s.p. vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - vedľajším účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné a preto je potrebné uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je odvolateľom napadnutá časť náhrady trov konania vedľajšieho účastníka.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ podal dňa 15.11.2011 návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal aby odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1.914,19 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 13% ročne zo sumy 1.364,87 eur od 09.12.2006 do zaplatenia, nahradiť trovy konania. Okresný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o vydanie platobného rozkazu, vo veci nariadil pojednávanie. Spotrebiteľské združenie - vedľajší účastník vstúpil do konania podaním doručeným súdu 17.04.2012, zároveň vzniesol námietku premlčania nároku a žiadal priznať náhradu trov konania, úkony právnej služby, ktoré vedľajší účastník v prípade úspechu vo veci špecifikuje po skončení konania resp. na výzvu súdu.

Právny zástupca navrhovateľa podaním zo dňa 21.06.2012 doručeným súdu 26.06.2012 zobral návrh na začatie konania v celom rozsahu späť, žiadal konanie zastaviť a vyjadril sa k trovám konania tak, že súd by mal aplikovať § 150 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať.

Podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku ak konanie bolo zastavené.

V zmysle ods. 2 § 146 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V zmysle § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody vhodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznaná náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril. To neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Cit. ust. § 146 ods. 1 vyjadruje výnimku, kedy výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania a kedy ani účastníci na ich náhradu nemajú nárok. Ide teda o prípady kedy neplatí zásada zodpovednosti za výsledok konania. Ust. ods. 2 potom ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Vyžaduje teda zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého

procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Zavinenie v danom prípade je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku. Preto ak vzal navrhovateľ návrh späť, z procesného hľadiska zásadne platí (ak nejde o prípad podľa ust. § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p., ktorý je výnimkou), že zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Podmienky pre aplikáciu vety druhej cit. ust. § 146 ods. 2 O.s.p. v danom prípade splnené neboli, keďže k späťvzatiu návrhu nedošlo pre správanie odporcu.

S poukazom na vyššie uvedené, potom v danom prípade navrhovateľ späťvzatím podanej žaloby z čisto procesného hľadiska, ktoré je v danom prípade potrebné zohľadniť, zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. V dôsledku toho vznikla navrhovateľovi povinnosť nahradiť trovy konania odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane.

V danom prípade bolo potrebné zaoberať sa tiež otázkou prípadného naplnenia podmienok cit. ust. § 150 O.s.p., ale nie spôsobom, ako to urobil súd prvého stupňa, keď odkázal na rozhodnutia Krajského súdu Bratislava, č.k. 13Co/105/2012, ktorých časť aj odcitoval. Takýto spôsob odôvodnenia rozsudku nie je v súlade s ust. § 157 O.s.p. a preto je v rozpore so zákonom.

V zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku a v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p. i uznesenia, súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach opakovane vyslovil názor, že každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 36 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie vyššie cit. ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Takéto odôvodnenie musí teda obsahovať i uznesenie súdu a to i v časti, ktorou bolo rozhodnuté o náhrade trov konania. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia - musí byť teda preskúmateľné.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutej časti prvostupňového uznesenia je v rozpore s cit. ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Prvostupňový súd v odôvodnení uviedol iba odkaz na ust. § 150 ods. 1 O.s.p., ktoré len citoval, pričom vôbec sa nezaoberal jeho výkladom a neuviedol ani spôsob a dôvod jeho aplikácie na daný prípad.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 157 ods. 2 O.s.p., pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP, porovnaj napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* z 21.01.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia

a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29.05.1997, Higgins c. Francúzsko z 19.02.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného uznesenia prvostupňového súdu v napadnutej časti o náhrade trov vedľajšiemu účastníkovi s vyššie uvedeným je zrejmé, že prvostupňový súd sa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. dôsledne neriadil, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť vyššie uvedené pre rozhodnutie o náhrade trov predmetného konania podstatné skutočnosti. V dôsledku toho je rozhodnutie v napadnutej časti nepreskúmateľným.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti o náhrade trov konania účastníkov s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu bude opätovne vyhodnotiť vecne i právne otázku náhrady trov konania vedľajšieho účastníka, ktorý vstúpil do konania na strane odporcu, následne o náhrade jeho trov opätovne rozhodnúť, pričom s poukazom na § 224 ods. 3 O.s.p. rozhodne i o trovách predchádzajúceho i tohto odvolacieho konania, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.